

122. МОЛИТВЕНО ПОЈАЊЕ

(На глас бр. 110.)

1. Светлило с' Ти! Од Тебе, Боже, ум
Имаду деца Ти;
Извор си Ти' Из ког' мудрост тече
Што к' виделу води.
Врело живота јест у Теби!
У Твом виделу видимо ми: Светлило с' Ти!
2. Твоја је моћ! И учитеља нам
Дајеш и снажиш га,
Ти дајеш му Познање спасења,
И дјелаш кроз њега;
Учитељ сади и залива;
Благослов Твој се на нас слива; Твоја је моћ!
3. Ти дајеш Дух! Смућен је ум наш сав
Кад нас не пробудиш;
Често срце У лењост спусти се
Док нас не оживиш;
Твој Дух нас учит', будит' мора,
Да срца увом ми чујемо: Ти дајеш Дух!
4. Узрастит' даш! Што у нас посејеш,
Тајно пробуђујеш;
Зрна семе Ти ветром развијаш
И плод оживљујеш;
Кад с' у нам' реч жића настани,
У нашем срцу уписани; Узрастит' даш!
5. Ти дајеш плод! Многи ту класак слаб
Увен'о б' преко ноћ;
Ал' што нам плод Спасења сазрет' мож',
То је кроз Твоју моћ;
Кад с' у пролеће учи добра,
У јесен благослов се збира, Ти дајеш плод!
6. Слава ј' Твоја, О Господе славе,
Спасење ј' од Тебе!
У нам делај, Док је још милост ту,
Нек тежимо к' томе,
Да једро сноплје принесемо,
Са светим некад запојимо: Алилуја!